

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣ

“Υστερα ἀπὸ ἀρκετὰς ἡμέρες μέσα στὸ σπίτι, ποῦ μιὰ ἀρρώστια τὸν ἀνάγκασε νὰ μείνῃ, ὁ Δύρμας βγῆκε ἓνα ἀπόγευμα γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ Ἀραχτᾶ.

Καὶ ἀνησυχοῦσε πολὺ νὰ μάθῃ τί γινόταν ἐκεῖ, γιατί ἀπ’ τὴν ἡμέρα, ποῦ ἔπεσε ἀσθενὴς δὲν εἶχε καμιὰ εἶδηση λάβῃ.

Καὶ τὸ σπίτι αὐτὸ δὲν βρισκόταν σὲ εὐχάριστο σημεῖο. Ἐκεῖ ποῦ πρὶν ἦταν ὅλα ἥσυχια, ἀρμονικά, ἀπὸ κάμποσο καιρὸ γινῆκαν ἄνω κάτω ἐξ’ αἰτίας μιᾶς τρέλας τοῦ γέρου Ἀραχτᾶ.

Ὁ γέρο Ἀραχτᾶς, ἓνας ἄνθρωπος ἰδιότροπος, μὲ κάτι ιδέες παρᾶξενες, θυμώδης καὶ ζηλιάρης ποῦ δὲν ἤθελε κανέναν νὰ πατᾷ στὸ σπίτι του καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν Δύρμα μακρινὸν συγγενὴ του, ποῦ πῆγαινε καὶ κάποτε ἐξ’ αἰτίας τῆς κόρης του Σάρρας, ζηλεύοντας τρομερὰ τὴ γορὰ γυναῖκα του, εἶχε κουβαλήσῃ στὸ σπίτι δίνοντάς του καὶ δωμάτιο νὰ μένῃ, ἓναν ψηλὸ, ψηλὸ καὶ ἀδύνατον γίγαντα, σακάτην ὅμως, ποῦ εἶχε τὸ ἓνα του χέρι ἀτροφικὸ, μικρὸ μικρὸ σὰ μικροῦ παιδιοῦ.

Καὶ τὸν εἶχε φέρῃ ἐκεῖ, γιατί εἶδε, ἔλεγε, σ’ αὐτὸν, χωρὶς νὰ ἔχῃ πραγματικὰ καμιὰ ὁμοιότη, εἶδε ξαφνικὰ τὴ μορφή ἐνὸς ἀγαπητοῦ του, παλιοῦ φίλου, ποῦ εἶχε χρόνια πεθαμένος! Ἀλλὰ δὲν ἔφθανε αὐτό! Θέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ ἀκόμα. Καὶ ἔτσι τὸν πῆρε συνέταιρο σὲ κάποια ἐπιχείρηση, ποῦ γιὰ νὰ βροῦνε λεπτὰ ὁ γέρος δὲν δυσκολεύθηκε νὰ πουλήσῃ ἓνα κτῆμα του, ἓνα σπίτι παλιὸ μὲν, ἀλλὰ σὲ κεντρικὸ μέρος τῆς πόλεως ὅπου εἶχε μεγαλώσῃ καὶ παντοειδή αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ Ἀραχτᾶς, καὶ εἶχε γεννηθῇ καὶ ἡ Σάρρα ἡ μόνη του κόρη.

Ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ κόρη του ἂν καὶ τοὺς ἔπιασε ἓνας παράλογος φόβος ἐθύμωσαν, ἔγειναν ἔξω φρενῶν καὶ ἐμάλωσαν ἔπειτα γιὰ τὰς δουλιὰς ποῦ ἄνοιγε. Ἀλλ’ ὁ γέρος ποῦ νὰ τὰς ἀκούσῃ! Ἐνόμιζε ὅτι ἂν ἔδιωχνε τὸν γίγαντα σακάτην θὰ ἔδιωχνε τὸν φίλον του τὸν παλιό, ποῦ ἡ ψυχὴ του βρισκόταν στὸ σῶμα τοῦ γίγαντος! Καὶ ἐνῶ αὐτοὶ ἐμάλλωναν ὁ Μουσίρης, ἔτσι λεγόταν ὁ σακάτης γίγαντας, χωρὶς νὰ μιλῇ σὲ κανέναν πῆγαινε ἐκεῖ κλεινόταν στὸ δωμάτιό του, ὅπου τοῦ πῆγαιναν καὶ τὸ φαί, κοιμώταν, ἔφευγε, σὰ σὲ δικό του σπίτι!

Καὶ τὸν Μουσίρη αὐτὸν ὁ Δύρμας τὸν εἶχε δῇ. Ὅταν γιὰ λίγο ἡ Σάρρα τὸν ἄφησε μόνο, τὴν τελευταία φορὰ, ποῦ εἶχε πάει, αὐτός, ἀφοῦ στάθηκε λίγο στὸ παράθυρο κοιτάζοντας τὰς ἀνθισμένους πικροδάφνες, τὰ σκοτεινὰ πεῦκα καὶ πέρα τὴ θάλασσα, ποῦ στὰ μικρὰ, μικρὰ σκαλίσματα τοῦ ἀνέμου φαινόταν νὰ βγάξῃ, νὰ πετᾷ μυριάδες μυριάδων διαμάντια ἀκτινοβολῶντας στὸν ἥλιο, προχώρησε μὲ

τὴν καρδιά εὐχάριστα νὰ χτυπᾷ καὶ μπῆκε, ἔτσι ἄσκοπα, σῆναν ὑποσκότεινο στενὸ διάδρομο.

Δὲν εἶχε ὅμως κἀνὴ δυό, τρία βήματα καὶ στάθηκε.

Μέσα σῆνα δωμάτιο, ποῦ ἡ πόρτα του εἵτανε μισανοιγμένη, ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας πελώριος ἄνθρωπος βρισκόταν καθισμένος κοντὰ στὸ παραθύρο μὲ ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι στὸν τοῖχο. Κοιμώτανε. Γρήγορα κατάλαβε ποιὸς ἦταν. Ὁ Μουσίρης, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ἀραχτᾶ.

Τὸ πρόσωπό του ἦτανε ἄσπρο, ἄσπρο ἀπὸ μιὰ ἀσπράδα ὅμως πανένια, νεκρική. Καὶ ἔτσι μὲ τὸ κεφάλι ριχμένο στὰ πίσω φαινότανε σὰ νεκρός...

Κεῖνὴ τὴ στιγμὴ σὰν κἀνὴ νὰ ψιθύρισε καὶ τὰ χεῖλια του τραβήχθηκαν ἀπὸ σιωπηλὸ, παράδοξο γέλιο καὶ ἔδειξαν τὰ δόντια του ἄσπρα καὶ σφιχτὰ κλεισμένα. Τὸ φῶς τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τὸν φώτιζε ζωηρά. Ὁ Δύρμας αἰσθάνθηκε φρίκη στὸ σιωπηλὸ κεῖνο γέλιο καὶ τοῦ φάνηκε νὰ γελᾷ νεκρός!

Καὶ ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ. Ἐξήτησε πάλι τὸ πολὺ φῶς, τὰ νερὰ ποῦ λαμποκοποῦσαν, ἀλλ' ἡ μορφὴ ἡ μακρουτσουλή, ἡ πανιασμένη τοῦ κοιμισμένου κοκκαλιάρη γίγαντα τὸν εἶχε ἀκολουθήσει.

Καὶ ἦτανε γίγαντας σωστὸς γιατί καὶ ἔτσι καθισμένος πλησίαζε νὰ ἔχη τὸ ἀνάστημα τοῦ Δύρμα, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτανε καὶ κοντός. Ἡ Σάρρα τοῦ εἶχε πῆ πῶς ἦτανε καὶ κουλός, ἡ καλλίτερα πῶς εἶχε τὸ ἓνα χέρι του ἀτροφικό. Αὐτὸ δὲν τὸ εἶδε, ἀλλὰ φέροντας μὲ τὴ φαντασία του καὶ τὸ μικρὸ ἀτροφικὸ χεράκι στὸ γιγάντιο κεῖνο σῶμα, ἐδικαίωσε μὲ τὸ πάρα πάνω τὸ φόβο τῆς Σάρρας καὶ τῆς μητέρας της.

Καὶ ἡ Σάρρα καὶ ἡ μητέρα της τὸν φοβόντουσαν πολὺ, πολὺ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τοὺς κυρίευνε φόβος τρελὸς στὴν ἐμφάνισί του! Καὶ ὁ Δύρμας καθὼς ἐβάδιζε τὸν ἐρημικὸ καὶ ἀνώμαλο δρόμο, ποῦ ἔφερνε στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Ἀραχτᾶ, νομίζει ὅτι ἀκούει τὴ σιγαλὴ φωνὴ τοῦ γέροντος Ἀραχτᾶ νὰ τοῦ διηγῆται τὴν συνάντησή του μὲ τὸν Μουσίρη.

—... Καθὼς ἀνέβηκα πάνω στὸ κατὰστροφμα καὶ πῆγα νὰ καθίσω σῆναν πάγχο ὅπου καθόντουσαν καὶ ἄλλοι ἐπιβάται, ἕνας ἄνθρωπος τραβήχθηκε νὰ μοῦ κἀνὴ θέση. Τὸν ἐκύταξα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω καὶ ἐνῶ δὲν εἶχε τί νὰ μοιάζει ἐνὸς παλῆου μου φίλου, ποῦ ἔχει χρόνια πεθαμένος, ἐνόμισα ὅτι βλέπω ἐκεῖνον! Πῶς; Δὲν ξέρω νὰ σοῦ ἀπαντήσω! Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἐκεῖνον, τὸν Ζούλα, εἶδα! Σιγά, σιγά ἐπιάσαμε ὁμίλια. Ἐμαθα πῶς ἦτανε φτωχὸς καὶ δὲν ἤξερε ποῦ νὰ κατοικήσῃ, καὶ ἐνθὺς μιὰ σκέψη μοῦ ἦλθε νὰ τὸν βοηθήσω ὅσο μπορῶ! Τοῦ εἶπα νὰ μένῃ στὸ σπίτι μου καὶ δέχτηκε. Καὶ αἰσθανόμουν εὐχαρίστηση ποῦ ἔκανα αὐτό, σὰ νὰ τὸ ἔκανα σὲ κεῖνον τὸν παλὸ μου φίλο, τὸν Ζούλα!.. Γιατὶ πῶς θὰ ἐξηγηθῇ αὐτὴ ἡ συμπάθεια, ποῦ αἰσθανόμουν;...

Ὁ καιρὸς δὲν ἦτανε κακός, ἀλλὰ φαινότανε ὅτι θὰ χαλοῦσε. Σύννεφα βαριά, πελώρια ἐπρόβαλλαν πίσω ἀπ' τὰ βουνά.

Ὁ ἥλιος ἔκαιε λίγο. Ὁ ἄερας ἦτανε γεμάτος ἀπὸ μυρουδιὲς χόρτου καὶ χαμόμηλου. Βοῦρα ἐδῶ, ἐκεῖ ἡ γῆ καταπράσινη. Τὰ

δένδρα εἶχανε ντυθῇ πᾶ τὸ φόρεμα τῆς χαρᾶς των. Ἄλλου ἀπλώ-
νετο τὸ χαμόμηλο, τὸ στεφάνωμα τῆς γῆς μὲ τὸν ἥλιο. Καὶ χαμό-
μηλο, χαμόμηλο πλῆθος χύνοντας τὴ δική του εὐωδιά, τὸ κήρυγμα
τῆς ἀνοιξῆς, τῆς ζωῆς!.. Ὁ Δύρμας ἄφησε τὰς σκέψεις. Ἡ ἀνησυ-
χία του ἔπρεπε ναρκωμένη ἀπ' τὸ τραγοῦδι τῆς ζωῆς, σὰν τὸν μυθικὸ
Δράκοντα τὸν φύλακα καὶ τύραννο τῆς Βασιλοπούλας.

Πέρα ἓνα δένδρo ξερὸ μέσα στὴν τόση ζωή, καμπουριασμένο
μὲ τὰ ξηρά του τὰ κλαδιὰ νὰ ὑψώνονται σὰ χέρια κατάρας ἦτανε
σὰ Δαίμονας κακός, καταστροφῆς, ποῦ μαρμαρώθηκε ἀπ' τὴ φωνὴ
τῆς ἀγάτης καὶ τῆς ζωῆς!.

Ἡ μητέρα τῆς Σάρρας ἔρραβε κοντὰ στὸ κλειστὸ παράθυρο καὶ
ἡ Σάρρα διάβαζε κοντὰ τῆς ἐφημερίδα.

Τοῦ χαμογέλασε γλυκά, ἐπίσης ὅσο μπορούσε καὶ ἡ μητέρα της.
— Ἀργήσες! τοῦ εἶπε ἡ Σάρρα, ἐνῶ ἡ μητέρα της ἔσκυβε πάλι
στὸ ράψιμο.

Αὐτὸς θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ.

— Ἐδῶ γινήκανε, ἀπὸ τότε πράγματα καὶ πράγματα!.. Νικη-
σαμε!.. Μὲ τὴ βοήθεια ὅμως τῆς μεγάλης χασούρας τοῦ πατέρα!

— Πῶς, τί; !..

— Νά, τώρα τελευταῖα, πρὸ δέκα τριῶν, δώδεκα ἡμερῶν.. Σὺ
ἔχεις σωστὰς δέκα ἑξὶ μέρες νὰ φανῆς! Βλέπετε τίς ἔχω μετρήσῃ!..
Λοιπὸν ὁ μπαμπὰς φάνηκε στενοχωρημένος! Ἡ ἐπιχείρησις, ποῦ
μαλάχθηκε εἶχε πάει μὲ μιᾶς ἀνάποδα! Καὶ τὸ εἶπε στὴ μαμά!

Ἡ μητέρα τῆς Σάρρας ἔλαβε μέρος.

— Πῶς τὸν καταφέραμε! Μὴ ρωτᾷς! Νὰ μὴν ἀκούσῃ γιατί
εἶνε μέσα! Μά, μαγευμένο τὸν εἶχε;

— Λοιπὸν πάει;

— Ποιός;... Αὐτός;... Ὁχι, ἀκόμα αὐτός!...

— Μὰ τότε τί;

— Ἡ συντροφιά καλὴ, ἐχάλασε! Αὐτὸν τὸν ἔχουμε ἀκόμα δῶ!
Αὐτὸς ἐδῶ μένει! Τρώει, πίνει, κοιμᾶται σὰ σὲ δικό του σπῖτι καὶ
δὲν ἐννοεῖ νὰ φύγῃ! Καὶ νὰ δῇτε πῶς ἔχει γείνη τώρα! Τρομά-
ρα εἶνε! Ἀδυνάτισε ἀκόμα!

— Καὶ ἐγὼ νόμισα πῶς εἶχε φύγῃ! Ἀφοῦ δὲν ἔφυγε, ἀλλοί-
μονο! Μὰ δὲ μοῦ λέτε ἐδῶ θὰ μένῃ αὐτός;

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ!

— Ἄλλο τοῦτο πάλι! Δὲ ρωτήσατε τὸν πατέρα σας τί σκοπεύει
νὰ κάνῃ μ' αὐτόν;

— Κάτι ἔκανα νὰ τοῦ πῶ καὶ τσίνισε! εἶπε ἡ μητέρα τῆς Σάρρας.

Μοῦ εἶπε—Ναὶ ἔχεις δίκαιο, δίκαιο! Νὰ μάρφισῃς ὅμως τώρα
ἤσυχο! Δὲ μπορῶ! Ἐχῶ καταβληθῇ αὐτοὺς τοὺς μῆνες πολὺ, δὲν
εἶμαι καλὰ! Δὲν τὸ βλέπεis; Δὲν ἔχω θέλησις, δὲν ἔχω τίποτα!
Θέλω ἡσυχία γιὰ νὰ πάρω ἐπάνω μου! Αὐτὰ μοῦ εἶπε, καὶ πᾶ
δὲν τοῦ ἀνέφερα ἐγὼ τίποτα!

Ἡ μητέρα τῆς Σάρας ἔπαψε, ἔκανε μιὰ κίνηση μὲ τὸ χέρι ποῦ σήμαινε, νὰ μὴν κινηθοῦνε, σιωπή, καὶ σηκώθηκε καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω.

—Νόμισα ὅτι ἄκουσα βήματα! εἶπε καθίζοντας πάλι στὴ θέση της. Μὰ δὲ ξέρετε ἀπὸ τί φόβο τὸν ἔχουμε πάρη! Καὶ τώρα μάλιστα ποῦ πῆγαν ἔτσι τὰ πράγματα! Καὶ πῶς θὰ τὰ βγάλουμε; ἕνας θεὸς τὸ ξέρει! Νὰ μπορούσατε σεῖς νὰ τοῦ λέγατε.

Ἡ Σάρα ὀρθωσε τὸ κορμί της καὶ ἔγειρε στὴ μητέρα της.

—Τὶ λὲς μητέρα; Ποιὸς ξέρει τὶ κακοῦργος εἶνε αὐτός! Ὡς τὸν βγάλῃ ὁ πατεράκης μου ποῦ τὸν ἔφερε! ὦ, δά!

—Μά...

—Τὶ μά; Ἐγὼ δὲ σοῦ εἶπα νὰ τὸ ποῦμε στὴν ἀστυνομία;

Ἡ φωνὴ τῆς Σάρας εἶχε ψηλώσῃ καὶ ἡ μητέρα της φοβήθηκε.

—Πὸ σιγά, πὸ σιγά! Θὰ μᾶς ἀκούσει ὁ πατέρας σου!

—Γιὰ λέτε κυρία Εἰρήνη, τί θέλετε; εἶπε χαμογελῶντας ὁ Δύρμας καὶ αἰσθανόμενος ἡδονὴ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο, ποῦ ἔδειχνε ἡ Σάρα.

—Μὰ δὲ βλέπεις, παιδί μου πῶς κάνει!

—Ὅχι! εἶπε μὲ μικρὸ θυμὸ ἡ Σάρα.

—Θέλετε νὰ τοῦ πῶ νὰ φύγῃ;

Ἡ Σάρα ἔκανε νὰ ἐπέμβῃ.

—Μὴ φοβᾶσαι! τῆς εἶπε γλυκὰ αὐτός. Εἶνε ντροπὴ νὰ μένῃ στὸ σπίτι! Τὶ θὰ λέει ὁ κόσμος.

—Νὰ τοῦ πῆς παιδί μου—Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πάθανε ζημιὰ μεγάλη, τὸ εἶδες; Τὶ κάθεσαι τώρα μέσα σαυτὸ τὸ σπίτι ποῦ εἶνε ξένο!.. Ἐχουνε καὶ κόρη νὰ παντρεύουνε!..

—Ἐ, καλὰ! Τὴν διέκοψε ἀπότομα ἡ Σάρα.

—Ἄς εἶνε, ξέρω, κυρία Εἰρήνη, τί θὰ τοῦ πῶ, ξέρω!

—Ὅχι ἀπότομα! Ἔτσι μὲ τρόπο!

—Σᾶς εἶπα ξέρω!... Μόνο θέλω νὰ μάθω, νὰ ἐνεργήσω χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ὁ Μανώλης;

Ἡ κυρία Ἀραχτὰ στάθηκε γιὰ λίγο σιωπηλή.

—Μπορεῖτε νὰ τοῦ τὸ πῆτε! εἶπε ἔπειτα.

Ὁ Δύρμας γέλασε.

—Δηλαδή θέλετε νὰ βρῇ καμμία ἐπιχείρηση πάλι;

—Τὶ ἐννοεῖτε;

Ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτά! Ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ φύγῃ! εἶπε μὲ ἀπόφαση ὁ Δύρμας, κυτᾶζοντας μὲ ἡδονὴ τὰ μαῦρα, μαῦρα μάτια τῆς Σάρας, ποῦ λόμπανε ἀνήσυχα.

Δὲν ἔδωσε ἐξήγησι. Σκέφθηκε νὰ πάῃ νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τοῦ πῇ ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ ξένο σπίτι!...

Γιὰ μιὰ στιγμή μὲσα στὸ νοῦ του, ἔγινε μιὰ σκηνὴ, ἕνας διάλογος, ποῦ τὸν ἔκανε νὰ σφίξῃ τὰς γροθιὰς του δυνατὰ καὶ νὰ δῇ τὸν ἑαυτὸν του ἑτοιμο νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ γίγαντος!

—Δὲν εἶνε ξενοδοχεῖον ἐδῶ!

Τὸ ἀνάστημα τοῦ γίγαντος ὑψώθηκε ἀκόμα πὺ πολὺ...

Ἀλλὰ τὸ βραδὺ βῆμα τοῦ Ἀραχτὰ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἀφήσῃ τὸν Μουσίση καὶ νὰ στραφῇ στὴ πόρτα.

Εἶδε τὸν Ἀραχτᾶ νὰ φανῇ ὠχρὸς λίγο καὶ μὲ ὕφος ἀπελπισμένο. Τὸν ἐχαιρέτισε χωρὶς οἰκειότητα καὶ αὐτὸς ἐπίσης.

—Τὶ κάνεις; τοῦ εἶπε ψυχρὰ καὶ κουρασμένα.

Καὶ ἔφυγε πάλι μὲ τὸ βραδύ του βῆμα. Ἀκούσθηκε νὰ κατεβαίνει τῇ σκάλα.

Ὁ Δύρμας στράφηκε στὴν κυρία Ἀραχτᾶ.

—Ὠραῖα! Τώρα στὴ δουλειά μας! Λέτε νᾶνε στὸ δωμάτιό του;

—Σταθῆτε!

Ἡ Σάρρα πλησίασε στὸ κουνδοῦνι καὶ χτύπησε.

—Τώρα θὰ μάθουμε ἀπ' τὴν Κατερίνα!

Καὶ οἱ τρεῖς σιωπηλοὶ στάθηκαν περιμένοντας.

—Νά την!

Ἡ Κατερίνα παρουσιάστηκε μὲ τὰ χέρια ὑγρὰ ἀκόμα ἀπ' τὰ νερὰ μῶλο τὸ σφούγγισμα ποῦ τοὺς εἶχε κάνη.

—Κατερίνα, εἶνε μέσα ὁ κρεμανταλᾶς; τὴ ρώτησε γρήγορα ὁ Δύρμας.

—Μέσα εἶνε! Ἔτσι πιστεύω! Τώρα, τώρα τὸν εἶχα δῆ νὰ πετᾷ ἀπ' τὸ παράθυρό κάτι χαρτιά!

—Καλά!

Ἡ Κατερίνα στεκόταν ἀκόμα.

—Πήγαινε! τῆς εἶπε ἡ Σάρρα καὶ ὁ Δύρμας, μετὰ τὴν ὑπηρετρία, προχώρησε γιὰ τὸ στενὸ διάδρομο, ποῦ βρισκόταν τὸ δωμάτιο τοῦ Μουσίου.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά.

—Μπᾶ! Τὶ εἶνε τοῦτο; Ἐχει γοῦστο νὰ τὸν φοβοῦμαι! ρώτησε μὲ θυμὸ καὶ θέλησε νὰ γείνη ψυχρὸς, ἀτάραχος. Ἀλλ' εἶδε ὅτι ὅσο πλησίαζε στὸ δωμάτιο τοῦ Μουσίου ἡ ψυχραιμία του ἔφευγε.

—Μπᾶ, μπᾶ! γιατί; Τὶ ἔπαθα; πάλι ρώτησε τὸν ἑαυτό του!

—Τώρα πάω στὸν Δράκοντα! Εἶπε περιγελαστικά.

Ὅταν ἔφθασε ἀπ' ἔξω εἶδε τὴν πόρτα κλεισμένη. Ἐφερε τὸ χέρι του στὸ πόμολο καὶ νευρικὰ σὰ νὰ πήγαινε νὰ μαλλώσῃ, ἀνοιξε τὴν πόρτα.

Στὸ δωμάτιο δὲν ἦτο κανεὶς!

Καπνὸς τσιγάρου ἀκόμα γύριζε στὸν ἀέρα, ἀλλ' ὁ γίγας Μουσίου ἔλειπε! Μὲ μιᾶς αἰσθάνθηκε κάτι νὰ τὸν ἐλαφρώνῃ καὶ μαζὺ τὴν ἀταραξία του νὰ ἔρχεται.

Πάνω στὸ κρεβάτι, εἶδε τὸν μαῦρο κοῦκο του ἀπὸ ἀστράχάν. Ἐνα ταγάρι χρωματιστὸ κρεμώταν ἀπ' τὴν κολώνα τοῦ κρεβατιοῦ.

Σκέφθηκε νὰ περιμένη καὶ περίμενε λίγο πηγαίνοντας ἐνάντια σὲ κάτι, ποῦ τὸν ἔσπρωχνε νὰ φύγῃ γρήγορα, νὰ μὴν συναντηθῇ μὲ τὸ σακάτη γίγαντα.

Ἀφροῦ νόμισε ὅτι ἀρκετὰ περίμενε καὶ μὴ ξέροντας τὶ νὰ πῇ, τὶ νὰ κάνῃ γιὰ τὴ δευλία ποῦ τὸν εἶχε κυριεύσῃ, κάθησε καὶ ἔγραψε κεῖνο, ποῦ θὰ τοῦ ἔλεγε!..

Ὅταν ἐπῆγε στὴν τραπεζαρία ποῦ βρισκόνταν οἱ δυὸ γυναῖκες, βρῆκε κεῖ κοντά τους καθισμένον καὶ τὸν Ἀραχτᾶ.

Τὰ μάτια τῶν τριῶν στλωθῆκανε αὐτόν.

—Κανείς, ἔ; τοῦ εἶπε ἡ Σάρρα.

—Ποῦ τὸ ξέρετε;

—Τὸ ξέρω!

—Μὰ πῶς;

—Μά, τί τρέχει; ρώτησε ὁ Ἀραχτᾶς ἀνήσυχτα.

Ὁ Δύρμας τοῦ τὸ διηγῆθηκε, αὐτὸς μὲ δυσκολία, ὅσο νὰ τελειώσῃ ὁ Δύρμας, κρατιῶταν στὸ κάθισμα καὶ ὅλο ἔκανε νὰ σηκωθῇ.

—Τι δὲν ἔκαμα καλὰ;

—Ἐμένα μὴ μὲ ρωτᾶτε, μὴ μὲ ρωτᾶτε! εἶπε μὲ ὕψος ἀπελπισμένο.

Καὶ βγῆκε ἔξω.

Ἀπ' τὰ γυαλιὰ τοῦ παραθύρου, ποῦ πλησίασε καὶ κύταξε ἔξω τὸν εἶδε ὁ Δύρμας, νὰ φεύγῃ πρὸς τὴ θάλασσα μὲ τὸ ἓνα χέρι στὸ καπέλο καὶ μὲ τὸ ἄλλο προσπαθῶντας νὰ κρατήσῃ τὸ ροῦχο του, ποῦ τὸ σήκωνε ὁ δυνατὸς ἄνεμος.

Ὁ οὐρανὸς ἦτανε γεμάτος σύννεφα σὰ νὰ εἶχε ξαναγυρίσῃ ὁ χειμῶνας.

Ἐκεῖ κοντὰ στὸ παράθυρο ἀρχίσανε νὰ μιλοῦνε. Ἡ μητέρα τῆς Σάρρας εἶχε ἀφίση τὸ ράψιμο καὶ εἶχε βγῇ ἔξω. Αὐτὴ τοῦ διηγότανε τι εἶχε συμβῇ στὸν πατέρα της καὶ πῶς ζημιώθηκε καὶ ὅτι ἂν δὲν ἀπεσύρετο ἦτανε φόβος μὴ γείνουν φτωχοὶ καὶ φτωχοί..

—Πάλι καλὰ! Γιὰ νὰ μὴν πῶ καλλίτερα! εἶπε αὐτὸς διακόπτοντάς την.

Τὰ μάτια τὸν ἀντικρύσθηκαν.

Αὐτὴ κατέβασε τὰ μάτια της καὶ εἶπε σιγά.

—Ἄ, ὄχι!..

Ἐμειναν σιωπηλοί. Ἀκούσθηκε ὁ βόγκος τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀνέμου τὸ φύσημα.

Τὴν κύταξε. Φαινότανε νὰ προσέχῃ στὰ δένδρα, ποῦ ἔγερναν δεξιά, ἀριστερά, ἐκινουῦντο μὲ γοηγοράδα ἀπ' τὸν ἄνεμο. Ἕνας λακκίσκος μικρὸς εἶχε σχηματισθῇ στὸ μάγουλό της.

—Ἐγὼ κύταζα πῶς θὰ μοῦ ἦτανε πιὸ εὔκολο νὰ φθάσω κεῖ ποῦ ἐπιθυμῶ!.. Ἀρχισε νὰ λέγει αὐτός.

Χωρὶς νὰ βγάλῃ αὐτὴ τὰ μάτια της ἀπ' ὅτι κύταξε, τοῦ ἀπῆντησε.

—Καὶ εὐχεσθε νὰ πέσῃ ἡ δυστυχία στὸ μέρος ἐκεῖνο, γιὰ νὰ μπορέσετε πιὸ εὔκολα νὰ φθάσετε;

Ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ ἀπ' εὐθείας καὶ στράφηκε πλαγίως.

Μὲ συγχορεῖτε! Ὅταν δὲν ἔχω ἐλπίδες γίνομαι ἄγριος! εἶπε.

—Ὁραία!

Γέλασε καὶ στράφηκε καὶ τὸν εἶδε. Αὐτὸς ζαλίσθηκε στὸ κύταγμα της καὶ τὴν πλησίασε ὀρμητικά.

—Σάρρα, Σάρρα μου! τῆς εἶπε καὶ ἀρπάζοντάς τὰ δύο της χέρια ζήτησε τὰ χεῖλιά της.

—Μὴ!.. εἶπε μὲ κάποιον στεναγμὸ πόνου αὐτὴ καὶ τὸν ἀπέφυγε ρίχνοντας τὸ κεφάλι πίσω ἄλλ' αὐτὸς πάλι τὰ ζήτησε...

—Ἡ μαμά!..

Καὶ μένα τίναγμα τραβήχθηκε ἀπὸ κοντὰ τοῦ.

Αὐτὸς δὲν ἄκουσε τίποτα καὶ ἤθελε πιστεύσῃ ὅτι τὸ ἔκανε γιὰ

νὰ φύγη, ἀλλὰ νὰ καὶ ἦλθε στὰ αὐτιά του τὸ συρμένο βάδισμα τῆς κυρίας Ἀραχτῆ καὶ σὲ λίγο εἶδε τὴ μορφὴ τῆς νὰ φανῇ στὴν πόρτα.

Μπῆκε αὐτὴ σοβαρῇ, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ σαυτοῦς, πὺν φάνηκε νὰ ἔβλεπε ἂν ὅλα ἦσαν καλὰ στὴ θέσῃ τους· ἔπειτα κάθησε καὶ ἄρχισε τὸ ράψιμό της.

Ἡ Σάορα ἀφοῦ πρῶτα κύταξε τὸ Δύρμα παρᾶξεν, ἄρχισε νὰ διηγῆται μὲ ὕφος εὐθυμο πῶς καὶ τί ἔλεγαν ὅταν δὲν ἐρχόταν καὶ τί σκόπευαν νὰ κάνουν. . . Καὶ τὸ σκοτάδι ἐρχόταν. Ἀπ' τὸ παράθυρο εἶδε ὁ Δύρμας, στὴ δύση φωτεινὴ, χρυσὰ συντρίμια τοῦ εἶχε ἀφίση πίσω του ὁ ἥλιος φεύγοντας.

Ὁ Ἀραχτῆς ἀργοῦσε νὰ φανῇ. Καὶ ὅσο ἡ νύχτα ἐρχότανε τόσο ἔβλεπε τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸ θάρρος τῶν γυναικῶν νὰ χάνεται. Ὁ Μουσίρης παρουσιαζόταν πανύψηλος, ἀπαίσιος.

Καὶ τὸ φόβο τους δυνάμωσε τὸ βαρὺ του βῆμα στὸν κῆπο καὶ ἔπειτα στὸ μισοσκοτάδι νὰ περνᾷ, ψηλὸς καὶ μαῦρος σὰ σκιά, κοντὰ ἀπ' τὰ δένδρα καὶ ἡ κεφαλὴ νὰ ἐξέχῃ ἀπ' τὴ σειρὰ τῶν πικροδαφνῶν.

— Τώρα θὰ βοῇ τὸ γράμμα! . εἶπε σιγὰ ἡ μητέρα τῆς Σάορας.

Εὐτυχῶς σὲ ὄχι πολὺ ἦλθε καὶ ὁ Ἀραχτῆς. Καὶ ἦλθε καθὼς εἶχε φύγη σκεπτικὸς, ἀνήσυχος, ρωτῶντας εὐθὺς καθὼς μπῆκε, ἂν ὁ Μουσίρης εἶχε φανῇ!

Στὸ Δύρμα φάνηκε πολὺ, πολὺ περιποιητικὸς τοῦ τὸν ξάφνισε καὶ τὸ πῆρε γιὰ καλὸ σημεῖο. Καὶ ὅταν σηκώθηκε νὰ φύγη δὲν τὸν ἄφησε. Ἦθελε νὰ φᾶνε μαζὺ!

Καὶ ἔτσι ὁ Δύρμας ἔφυγε ἀργὰ δίδοντας ὑπόσχεση ὅτι τὴν ἄλλῃ μέρα, παραιτῶντας ὁποιαδήποτε ἐργασία καὶ ἂν εἶχε, θὰ πῆγαινε.

Μὲ γογγυρο βῆμα πῆρε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του. Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ του εὐτυχῇ καὶ χίλιες καλὲς ιδέες ἤθελαν νὰ κάνουν ἀρχὴ στὸ νοῦ του. Αὐτὸς σὰ φιλόργυρος ἔτρεχε μὴ θέλοντας νὰ ξετυλίξῃ τὸν θησαυρὸ του, ἔτρεχε νὰ φθάσῃ στὸ σπιτάκι του καὶ κεῖ νὰ σκεφθῇ νὰ ὄνειροπολήσῃ. . .

Τὸ φεγγάρι δλόγιομο φαινότανε νὰ τρέχῃ μέσα σὲ ἐλεύθερο οὐρανὸ καὶ ἄλλοτε νὰ μισοκρύβεται στὰ ἄσπρα σύννεφα. Καὶ ὁ ἄνεμος ἄγριος φρυσοῦσε, φρυσοῦσε, πίσω τὸ πέλαγος μὲ τρομερὴ φωνή, μὲ φωνὲς πολλῆς, πολλῆς φώναζε, βρυχώτανε! . .

Σπιτάκια σπαρτὰ ἦσαν. Σῆνα μέρος χαθίκανε καὶ κεῖ δένδρα ὑψόνωνταν, δένδρα τοῦ σὰ νὰ σταμάτησαν στὸ πέραςμά του ἀπὸ μυστικὰ ὁμιλία τοῦ εἶχανε μεταξὺ τους, ὀρθώνοντο ἄγρια φωνάζοντας καὶ φοβερίζοντας τὸν ξένο, τοῦ περνοῦσε αὐτὴν τὴν ὥρα. Καὶ μαζὺ τους οἱ στύλοι οἱ τηλεγραφικοὶ καὶ αὐτοὶ ἀδελφωμένοι μὲ τὰ δένδρα καὶ αὐτοὶ σφυρίζανε, σφυρίζανε ἄγρια! . .

Ἦτανε ἡ ὥρα τοῦ ἡ ἔρημιὰ θέλει νὰ μένῃ μόνῃ, μόνῃ καὶ τὰ δένδρα δὲν θέλουνε ἀνθρώπους νὰ βλέπουν! . .

Κατὰ τὰ ξημερώματα, πρὶν ἀκόμη σκᾶσῃ τὸ σκοτάδι, ξύπνησε τρομαγμένος. Εἶχε δὴ ὅτι ὁ γίγας Μουσίρης μεθυσμένος καὶ τρικλίζοντας ζητοῦσε νὰ βάλῃ φωτιά στὸ σπίτι τοῦ Ἀραχτῆ μένα δανιλό, τοῦ οἱ φλόγες του κάποτε ἀνοίγανε καὶ ἀγκίζανε τὰ σύννεφα.

Ἄνεμος πιὸ δυνατὸς βογκοῦσε, οὐρλιαζε σείοντας παράθυρα, στέγη καὶ χιλιάδες μαζὺ ἀκούγονταν στὸ βάθος φωνῆς σφυρίγματα σὰ μυριάδες στρίγγλικά μωρὰ παιδιὰ του, καθισμένα στὲς στέγες τῶν σπιτιῶν, ἄλλα πιασμένα στὰ κλαδιὰ τῶν ὑψηλῶν δένδρων φωνάζανε, θρηνοῦσαν, σφυρίζανε στὸ κάθε οὐρλιασμὰ του! . .

Δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἔμεινε ἀκούοντας τὸν ἄνεμο μὲ κάποια ἀνησυχία γιὰ κάτι κακό, ποῦ θὰ ἐρχότανε.

Ὅταν φάνηκε ἡ ἡμέρα καλὰ ἔφυγε γιὰ τὸ σπῖτι τοῦ Ἀραχτᾶ.

Ὁ καιρὸς δὲν εἶχε ἀλλάξει.

Ἐνας βόγκος ἄγριος, μιὰ φωνὴ τεραστία ἐρχόταν ἀπ' τὴ θάλασσα σὰν κάποιος Τρίτωνας ραψωδὸς νὰ τραγουδοῦσε τὴν ὁρμή, τὸν θυμὸ στὰ κύματα καὶ αὐτὰ ἀγριεμένα νὰ πέφτανε μανιασμένα στὰ βράχια πάνω!

Στὸ σπῖτι βοῶντε ὅλους ἐκτὸς τοῦ Ἀραχτᾶ. Αὐτὸς μόλις εἶχε βγῇ ἔξω.

Ἡ Σάρα ἦταν ὠχρά, περισσότερο ἀπ' ἄλλοτε καὶ τὰ μάτια της κοιμένα ποῦ λάμπανε ὅμως περισσότερο.

Τοῦ διηγήθηκε καθισμένη στὸ πρῶτο δωμάτιο, ποῦ τὸν εἶχε δεχθῇ τὴν ἡμέρα ποῦ εἶχε δῆ τὸ Μουσίρη κοιμισμένο καὶ ποῦ φαινότανε ἡ θάλασσα ταραγμένη, θολὴ καὶ βοῶσα ἄγρια σήμερα πὼς ἔκαναν ὅταν τοὺς ἄφησε.

Ὁ πατέρας της εἶχε πάει νὰ κοιμηθῇ καὶ αὐτὲς εἶχανε μείνει μόνες μὲ τὴν ὑπερέτρια. Ἡ ὥρα περνοῦσε ἀλλὰ ποῦ νὰ φύγῃ ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη! Ἐνας φόβος τὲς εἶχε πιᾶσῃ καὶ τὲς τρεῖς ποῦ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν. Ἀποφασίσανε ἐπιτέλους καὶ κλειδωθήκανε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Ἀραχτᾶ περιμένοντας κάθε τόσο νὰ ἀκούσουν τὸ περπάτημα τοῦ Μουσίρη ἀπ' ἔξω, ποῦ θὰ πήγαινε νὰ τὲς πνίξῃ, νὰ τὲς σφάξῃ. .

Καθὼς μιλοῦσε αὐτὴ, ὁ Δύρμας κίταξε τὰ χεῖλια της τὰ κόκκινα τὰ μικρά, τὰ ξαναμμένα μὲ ἡδονή, ἀλλ' εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ἐνῶ πρὶν δὲν σκεπτόταν διόλου σχεδὸν τὸ Μουσίρη, τώρα χωνόταν αὐτὸς παντοῦ, στὰ ὄνειρά του, ποῦ ἐπλάττε στὴν ἀγάπη του, μέσα στὴν ἡδονή, ποῦ τώρα αἰσθανόταν ἀκούοντας τὰ λογάκια νὰ κυλοῦνε ἀπ' τὸ στόμα τῆς Σάρας θερμὰ, θερμὰ σὰ νὰ πυρονόντανε στὸ πέρασμά των ἀπ' τὰ φλογισμένα χεῖλια της. Ἐτσι τοῦ ἦλθε νὰ ὁρμήσῃ μέσα καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃ, νὰ βγῇ ἔξω, καὶ τώρα μάλιστα ποῦ εἶχε πολλὰ δικαιώματα, ἀλλ' εἶδε τὸ θυμὸ του νὰ πέφτῃ γρήγορα σὰ νὰ ναρκώθηκε.

—Μὰ τί ἔχω; ρώτησε τὸν ἑαυτό του. Τὸν φοβοῦμαι; . .

Ἐφερε παύοντας γιὰ λίγο νὰ ἀκούῃ τὴ Σάρα καὶ προσποιούμενος ὅτι προσέχει, ἔφερε μὲ τὸ νοῦ του διάφορα καλληχαροῖσια ἐπεισοδία του γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ἦτανε δειλός. . Ἀλλὰ τότε τί ἦτανε αὐτός; Ἡ Κατερίνα τοὺς διέκοψε τρεχάτη.

—Κυρία, κυρία! Νᾶτος. . Φεύγει! εἶπε γρήγορα, γρήγορα μὲ μισοπνιγμένη φωνή.

Ἡ κυρία Ἀραχτᾶ πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ πίσω της ἡ Κατερίνα γιὰ νὰ δῇ καὶ αὐτή. Ἡ Σάρα κινήθηκε νὰ πλησιάσῃ, ἀλλ' ὁ Δύρμας τὴν ἐμπόδισε.

—Μὰ τί νὰ κάνουμε! εἶπε στρέφοντας ἡ κυρία Ἀραχτᾶ σ' αὐτόν.
 Ἄν πᾶμε ἔτσι θὰ μείνουμε οἱ μισές!..

—Γιὰ νὰ δοῦμε καὶ σήμερα καὶ αὐριο βλέπουμε! εἶπε ἀποφασιστικά καὶ τονισμένα, αὐτὸς σὰ νὰ ζητοῦσε νὰ στηριξῇ, ἢ νὰ τᾶκούσῃ κάτι, ποῦ ἔβλεπε νὰ λιποψυχᾷ μέσα του.

—Μὰ τί θὰ κάνῃς; τὸν ρώτησε ἡ Σάρρα.

—Ξέρω γώ! ἀπάντησε χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμιά ἰδέα, ἀλλ' αἰσθανόμενος κείνῃ τῇ στιγμή πολλὰ νὰ ἔρχονται.

—Ἄλλο τοῦτο!.. Καὶ κανγάδες! Θεοί, τί πάθαμε!.. Ἀρχισε νὰ θρηνηδῇ ἡ μητέρα τῆς Σάρρας, ἐνῶ ἦταν πίσω ἡ ὑπέρβουλα, ποῦ ὁ κίνδυνος τὴν ἔκανε νὰ λησμονῇ τὴν θέσιν της καὶ νὰ στέκεται καὶ ἀκόμα, στὰ λόγια αὐτὰ τῆς κυρίας της καὶ στὸ μπλέξιμο τῶν δαχτύλων της, ἔκανε καὶ αὐτὴ τὰ ἴδια κινήματα σιωπηλῇ σὰ σκιά της.

—Σώπα μητέρα! Τί κάνεις ἔτσι; ἔ, τί; Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ φύγῃ εὐθύς; Δὲν πρέπει νὰ βρῇ δωμάτιο; Ἐπειτα ὁ πατέρας φταίει μὲ τίς φιλοσοφίες του!

Καὶ ἡ Σάρρα μιμήθηκε τὸν πατέρα της.

—Αὐτὲς μου οἱ ἰδέες δὲν εἶνε βγαλμένες ὅπως καὶ ὅπως! Τώρα νὰ δοῦμε πῶς θὰ βγῇ αὐτὴ ἡ μεγάλη ἰδέα του!..

—Σάρρα, Σάρρα! Πᾶψε! Μὴ περιγελᾷς τὸν πατέρα σου! Καὶ ἔπειτα τὸ παιδὶ νὰ κρίνῃ τὸν πατέρα! Τί λέτε κύριε Ὁρέστη;

Ἡ Σάρρα μὲ κίνημα χαριτωμένο κύταξε τὸ Δύρμα καὶ χαμήλωσε μὲ πονηρία τὸ κεφάλι, ποῦ θύμισε στὸ Δύρμα τὰ μικρὰ τρελλοῦτσικα κορίτσια!..

Οἱ γυναῖκες τὸν ἀφίσανε γιὰ λίγο μόνο. Αὐτὸς ἔμενε στὸ παράθυρο καὶ ἔβλεπε τὴ θάλασσα μαύρη, θολὴ νὰ σηκώνῃ τὰ κύματά της, νὰ ἀνοίγῃ μυχροὺς λάκκους, καταβόθρας, νὰ τίς κλείνῃ γιὰ νὰ τίς ξαναοίξῃ, καὶ μανισμένη νὰ πέφτῃ στὰ βράχια πάνω καὶ νὰ τὰ λούζῃ μὲ τὸν ἀφρό τοῦ θυμοῦ της!..

Ἦλθε τὸ μεσημέρι. Ὁ Μουσίρης δὲν εἶχε φανῇ.

Στὸ τραπέζι ἔρχισε νὰ φαίνεται ἡ εὐθυμία καὶ κάποια χαρὰ ἔλαμψε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀραχτᾶ.

Ὁ Δύρμας ἔπιασε τὸν ἑαυτό του νὰ κάνῃ μιὰ εὐχή!

—Ἀχ' ἂς μὴ ἔρχότανε!

Ἄλλ' ὅσο ἡ ἡμέρα ἔφευγε τόσο αἰσθανότανε τὸ Μουσίρη νὰ ὑψώνεται φοβερὸς στὸ νοῦ του. Καὶ αἰσθανότανε νὰ παρυσύρεται καὶ νὰ βυθίζεται μέσα σὲ φρίκη, μέσα σὲ κάτι σκοτεινὸ, σκοτεινὸ, ποῦ σὰν ἥλιος ἀπαίσιος παρουσιάσθηκε τὸ ὄνειρο τῆς νύχτας νὰ τὸ φωτίσῃ. Καὶ μάταια ἀπ' αὐτὴ τὴ φρίκη τὰ λαμπερὰ μάτια τῆς Σάρρας καὶ τὰ πηρωμένα χεῖλια της πάλεβαν νὰ τὸν σύρουν.

Καὶ ὁ Μουσίρης ἀκόμα δὲν εἶχε φανῇ.

Μιλοῦσαν ἔλεγαν ἱστορίες, ἐπεισόδια χωρὶς ποτὲ νὰ τοὺς ξεφύγῃ τὸ ὄνομά του ἢ κάτι γι'αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἐκαναν σιωπὴ στὸ κάθε τί, ποῦ ἦτανε κοντὰ σαυτόν σὰ νὰ φοβόντανε μὴ ἀναφέροντάς τον παρουσιασθῇ αὐτός!..

Στὸ τραπέζι ὅταν ἐκάθισαν, ὅσο νὰ ἔλθῃ τὸ δεῖπνο, ὁ Ἀραχτᾶς κατὰ θέλησε νὰ διηγηθῇ. Ἀλλὰ ξαφνικὰ μὲ τὰ πρῶτα λόγια του, ἡ πόρτα ἢ σιδερένια τοῦ κήπου ἔκλεισε μὲ κρότο! Ἐπάγωσαν. Ὁ Μουσίρης!

Ἡ ὑπέρετρια ποῦ ἦλθε τρεχάτη τοὺς τὸ βεβαίωσε.

—Νὰ τοῦ πᾶτε φαί. Τῆς εἶπε ὁ Ἀρχατᾶς.

Οὕτε ὁ Δύρμας κατώρθωσε νὰ ἐναντιωθῇ σαυτό, ποῦ εἶπε ὁ Ἀρχατᾶς, ἀλλὰ σιωπηλὸς καὶ αὐτὸς, ἄφησε νὰ κἀνῃ ὅτι θέλει.

Ἐφαγαν σιωπηλοί.

Καὶ ὁ κρότος τῆς θάλασσης ἀκουνόταν σὰ νὰ πλησίαζε νὰ ἐρχότανε αὐτὴ κοντὰ ἀκόμα, γινόταν πιὸ δυνατός, ἓνας βρυχηθμὸς ἀπὸ μύρια στόματα λεόντων, βρόντος μεγάλων πυροβόλων, μὲ φωνὲς ἁγίων, οὐρλιάσματα, γανγίσματα!..

Τὸ Δύρμα δὲν τὸν ἀφίσανε νὰ φύγῃ τοῦ ἐτοιμάσαν ἓνα δωμάτιον ἐπάνω κοντὰ των.

Ὅταν βρέθηκε μόνος ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ στάθηκε κυτίζοντας ἔξω. Τὰ δένδρα μανιακὰ ἐσειόντο ἀπ' τὸν ἄνεμο καὶ ψηλὰ ἢ σελήνῃ μέσα σ'ένα ὠραῖο σύννεφο σὰ βέλο, ποῦ τοῦ θύμισε πρόσωπο χανούμισας, ποῦ εἶχε δι' κάποτε νὰ προβάλλῃ ἀπὸ παράθυρο ἀμάξης.

Ἐφερε μὲ τὸν νοῦ του ἓνα σχέδιο καὶ ζήτησε νὰ τὸ ἐπιβάλῃ στὸν ἑαυτὸ του, σχέδιο νὰ πετάξῃ ἔξω τὸ Μουσίρη καὶ ποῦ εἶδε ὅμως ἀδυναμία νὰ τὸ δεχτῇ καλὰ.

—Μὰ τί ἔπαθα; ρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸ του.

Ἐπὶ τέλους ὀρκίσθηκε νὰ τὸ κἀνῃ!

Θέλησε νὰ σκεφθῇ γιὰ τὴ Σάρρα γιὰ τὴν ἀγάπῃ του, ἀλλ' εἶδε νὰ μὴ θέλῃ τώρα νὰ τὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ζητῇ λύτῃ, λύτῃ σὰν ἡ ψυχὴ του πειραγμένη ἀπ' τοῦ ἀνέμου τὸ θρῆνο ζητοῦσε καὶ αὐτὴ νὰ θρηνησῇ!

Καὶ πολλὰ πρόσωπα γνωστά του φιλικὰ, ἢ συγγενικὰ, ἄλλα χαμένα γιὰ πάντα καὶ ἄλλα μακρὰ πολὺ σὰ φερμένα ἀπ' τὸν ἄνεμο, περνοῦσαν γρήγορα, γρήγορα ὅπως σὲ ὀρμητικὸ ρεῦμα ἀνοίγουν καὶ κλείνουν σταγόνες βροχῆς...

Ξαφνικὰ ἓνας ἄνθρωπος φάνηκε στὴ μέσῃ τοῦ δρόμου. Ἡ σελήνῃ ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὰ σύννεφα φώτιζε γυρομένη. Ὁ Μουσίρης!.. Ἦταν αὐτὸς κρατῶντας τὸ ταγάρι του στὸ χέρι...

Μὰ ἔφυγε; Μὲ μεγάλα βήματα εἶχε πάρει τὸ δρόμο τῆς πόλεως!.. Τὸν ἐκύταζε ἀκίνητος στὸ παράθυρο μὲ μιὰ ἐλπίδα νὰ τὸν χαϊδεύῃ ὅτι θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τρομερὸ βάρος, ὅταν ξαφνικὰ αἰσθάνθηκε λύτῃ, λύτῃ νὰ τὸν κυριεύῃ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψιν, γιὰ τὴν ἔφευγε ὁ Μουσίρης!.. Καὶ μαζὺ χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, τὸν εἶδε σὰ παλὴδ φίλο, ποῦ φεύγει, φεύγει γιὰ πάντα!..

Καὶ αὐτὸς ἔφευγε ψηλός, ψηλός, πελώριος...

Ἀλλὰ νά! κάτι μπῆκε στὴ μέσῃ τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τὸ σκίασε! Μὰ τί ἦταν; Ἐτοί τοῦ φάνηκε νὰ μπῆκε αὐτὸς ὁ Μουσίρης! Αὐτὸ ἔγινε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ὅταν συνῆλθε ἀπ' τὸν τρόμο του, δὲν εἶδε παρὰ τὰ δένδρα νὰ κινοῦνται δῶ καὶ κεῖ γρήγορα στὸν ἔρρημο δρόμο, καὶ τὴ σελήνῃ ψηλὰ νὰ ταξιδεύῃ σὲ καθαρὸ οὐρανό!...